

Без традиции не може да се живее**Борис – (Барона), р. 1943**

Роден съм 1943 година. 46 –та година баба ми купува къща тука от евреите. Тази улица надолу дето е „Позитанов” и когато евреите си заминават, тя купува къща. По –късно като ни отчуждиха, взехме апартамента. И обикновено тука съм учил в 67 – мо основно училище аз. Изкарах основно образование. Детството ми беше много весело, така, в смисъл, че игри имаше къде да играя. Това тука беше празно поле. Това крило на училището, където сега е директорската и учителската стая, го нямаше. Имаше много деца. По три паралелки имаше. Учителите ни бяха добри, уважение имахме много към тях и респект. Така, че весело беше. Играехме на такива игри, които сега не виждам да играят – на топчета, на футбол, на баскетбол. След това като завърших тука основното си образование, учих в техникум по текстил. Той беше долу на Подуене. Учих там 2 години, но се разболя баща ми и спрех. Почнах да работя в строителството. Станах вече на 18 години.

Преди да влезна в казармата се ожених. Жена ми е от Ботевград. Влезнах в казармата, като се уволних ми се роди дъщеря – не по време на казармата ми се роди дъщерята, и е най – голямата. Тя е родена 64 – та година. Имам и една Марияна, която в момента е в Белгия. Живее там. Тя е 67 – ма. Имам и близнета – момче и момиче. Те също са учили тук в това училище. След като най – голямата дъщеря завърши тука това училище, продължи във „Фридрих Енгелс” – елитна гимназия. Нея завърши тя с отличие. Минаха се 3 – 4 години – ожени се. Сега си има семейство и си живее нормално. Марияна, втората дъщеря е в Белгия. Там тя се омъжи и си живее нормално. Третите ми са близнаци – момче и момиче. Синът е женен, тука си живее в квартала. Дъщерята не ще да се жени. Всичките са завършили средното

образование – кой в 28 – мо , другите във „Ворошилов“ – то си беше техникум по такава електротехника. А сина завърши на бул. Сливница, има едно училище за готвачи – Хранително – вкусов техникум. Всичките си работят, създали са си семейство, единствено дъщерята най – малката не е.

Аз израснах тука в квартала. Имаше много деца, тука, където съм израснал. Дори сега се виждаме чат – пат, събираме се и се виждаме. В този квартал съм израснал, познавам го на пръсти. Те и хората, които тука са си останали, се познаваме. Жена ми, както ви казах, е от Ботевград. Сватбата си направихме много хубава. С ресторант още тогава. И до днес значи 63 –та година се оженихме – значи четиридесет и няколко години живееме. Не сме имали проблем – е някои дребни неща. Иначе здрав брак. Дори да ви кажа между другото, родителите са ни помагали, да се съгласим да се оженим. Такива бракове обикновено излизат по-здрави. Децата съм си ги възпитал на труд и честност. Синът има втори брак. При първия брак не можа да се разбере с жена си. Роди се внука и аз го взех при мене 95 – та година. И си го гледам аз. Най – важното е, че аз искам и децата ми и внука ми да имат знания, защото бъдещето е само в знанието. Без знание нищо не могат да постигнат. Хем да са полезни за тях, хем за държавата, за страната си. Ето това е моето желание. Иначе съм като общественик. Помагам във всекакви сфери. Възникне някъде някакъв проблем, да речем в малцинствата и им подпомагам, за да могат да го решат. Децата им да бъдат на училище. Мойте родители бяха доста честни хора. Не бяха бедни, защото си работеха. Баща ми беше бакърджия. Работеше казани, джезвета битови. Беше трудолюбив много. След войната 48 – ма година нямаше нито хляб по това време. Че на купонна система бяхме до 53 –та година. Той работеше. Изхранваше ни. Беха много трудолюбив. Като човек беше много честен. И той и майка ми заедно работеха, докато пораснем, докато завършим

училище. И нали ви казах, той вече беше болен, разболя се и аз напуснах училище 2 – 3 курс се отказах.

След това дойде вече сватбата, като пораснахме. Сватбата сме я правили в ресторант в Ботевград при булката по традиция. Подписахме граждански брак, след това подписахме църковен брак, щото така си уважаваме традициите. На времето се подаряваха филджани, дюшеци, но имаше и пари. Баща ми ни подари златни монети на сватбата и до ден днешен си ги пазя като спомен. С жената като се оженихме, тя беше на 18 години, а аз на 19 години. В казармата като влязох, се роди дъщерята. Изкарах там 2 години и няколко месеца – 26 месеца. Върнах се и почнах работа. Повечето съм работил в строителството аз. Покривна изолация – 30 години съм работил това. На сватбата на голямата – направихме я в „Българска сватба” в един ресторант в Подуене. Имаше много хора. Най – малко 150 – 160 човека. В Ловеч си живее. Има си ученик сега, който е в 11 клас. Има и две близнета тя. Те са на около на 16 години точно така. Сега навършват на 31 май 16 години и те учат. Мъжа и работи в машиностроителството. Тя в момента е домакиня .Втората дъщеря в 90 – та година замина за Германия. Там тя работи някъде около година. След Германия замина за Белгия и там си намери работа и си работи. По миналата година се омъжи. Намери си добър човек и си живее там. На нея сватба си правихме и тука. Така че традициите си ги спазваме ние, както си е – на родителите си традициите. Без традиции не може да се живее. Традициите сплотяват хората. И на сина ми правехме сватба. Подписаха се. След това се разведе. Не можах да се разберат по простата причина, че различно мислене имат. И така роди им се дете, дето учи тука. А аз си го взех при мене, аз да си го гледам. Той се ожени за друга жена. Има си второ дете сина и си живее като нормалните хора , работи. Аз го гледам Боби. За сега е добре. Много държа на него да стане умен човек и постоянно го наблюдавам. Тука с учителите се срещам, ако изпусне нещо.

Но по принцип трябва да учи. Иначе не може да се оправи в бъдещето. При тази компютъризация въобще, всичко отива в техниката, всичко се мени вече, техниката напредва и ако няма знания, ако не може да ги получи, от него нищо не става. Трябва да учи. Обикновени хора сме.

Дъщерята е женена в Белгия. Обичам между другото да пътувам и да разглеждам. Голям интерес ми представлява културата на други нации и съм обиколил цяла Западна Европа. В Германия най – силно впечатление ми направи германеца, щото са стриктни в работата и са точни хора, културата е голяма, няма грубости. В Италия на площада – и на площад Марко Поло съм бил във Венеция. Навсякъде е идеална чистота. Не можеш да видиш нещо хвърлено. Там ако хвърлиш нещо – я фас от цигара, я хартийка – веднага те хващат. Пазят си, самите граждани са си свестни. Съвестта им е друга, друго мислене, не е като тука. Къде бяхме на друго място? А много ми хареса Кьолнската катедрала. Като погледнеш и като влезеш вътре, направо се омаеш. Друга са култура. Напреднали страни са в сравнение с нас, но България си е България. Като седя десетина – петнадесет дена и ми домъчнее и не мога повече. Въпреки всичко по – хубава природа от България няма. Ние имаме съчетание на реки, планини, гори, всичко, което може да има в света. Имаме си 4 сезона а там при тях по-хладно лято има. Но ние не сме единни в политиката по – жизнено важни въпроси – да речем за магистралите, инфраструктурата на страната. Това, което е най – важното са пътищата и енергетиката. Ние сме топли хора, а те са по – студени. Германецът казва „Не ми губете времето, щото ми е ценно”. Докато ние оставяме днешната работа не за утре, а за след месец. В това отношение са по – добри. Повече мислят, като кажат нещо те го мислят. Ще минат най – малко 2 – 3 поколения, докато се оправим, докато влезнем в крак. За това трябва младите, които са учили, които знаят, младите, които са учили на Запад, виждат как живеят хората, какво е мисленето. Трябва да

се променим въобще мисленето. Ние мислиме за момента, а утре какво ще стане – един Бог знае. Ние обиколихме както казах със съпругата ми Европа. До 89 – та година българин не можеше да излезе извън страната. Жена ми е много културна жена и държи много на морала и честността. Голяма домакиня е. Много обича гости да ѝ идват. Сега между другото да кажа, много важно при нас е потеклото, защото хубостта е до време. Аз съм си циганин от по – прогресивно семейство съм бил. Още на времето знаех, че без учение е за наникъде. Мисленето си ми беше друго за това ви казвам – гена, гена е важен.

Има тука в България повече цигани – мюсюлмани. Там Разградско, Шуменско, Кърджалийско са повече турски цигани, циганите – християните са прозападни потомци. На нас ни казват, ние сме аристократите – цигани. При нас гена е съвсем друг. Те израстват много умни хора. Рядко между тях може да срещнеш човек, който да не мисли. По – богати сме, по – състоятелни и по – комбинативни. Можем да измислим в момента какво да направим. В бизнеса ако щете, във всичко сме много по – добри от другите цигани. Затова и сега започват масово да учат. Аз имам племенници, които са завършили в Благоевград – Юридическия факултет. Ние сме християни, както казах. Не католици, ами православни. Уважаваме си и днес християнските традиции.